

Sygn. akt II Ka 95/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska (spr.)**

Sędziowie SO **Michał Pieńkowski**

SO **Artur Bobiński**

Protokolant **Monika Iwańska**

w obecności Prokuratora **Adama Kolbus**

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r.

sprawy przeciwko **K. G.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie II K 410/15

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 200 (dwieście) złotych w tym 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję;

Sygn. akt II Ka 95/16

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła K. G. o to, że:

w dniu 16 lutego 2015 roku około godz. 18.15 w miejscowości O. gm. M., będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art. 178 a § 4 k.k. przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce w sprawie II K 115/14 jak również znajdując się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego za wyżej wymienione przestępstwo kierował samochodem marki O. (...) nr rej. (...)po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości tj. I badanie 1,27 mg/l, II badanie 1,29 mg/l, III badanie 1,29 mg/l, IV badanie 1,06 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 14 grudnia 2014 roku w sprawie II K 410/15 orzekł:

I. K. G. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu ustalając, że dopuścił się go przed upływem 5 lat pod odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 2.000 (dwóch) tysięcy złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1102,64 złotych w tym 180 złotych tytułem opłaty;

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości, wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4, art. 410, 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że w dniu 16 lutego 2015 roku około godz. 18.15 w miejscowości O. kierował samochodem O. (...) nr rej. (...) po drodze publicznej pomimo braku w materiałach sprawy jednoznacznych dowodów uzasadniających takie ustalenie;

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do sformułowanych w apelacji zarzutów zauważyć należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wywiązania się przez sąd I instancji z nałożonych przepisami postępowania karnego obowiązków. Do podstawowych, a zarazem najważniejszych obowiązków zaliczyć w szczególności wypada przeprowadzenie wszelkich dowodów pozwalających na ustalenie prawdy materialnej oraz potrzebnych do wyjaśnienia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie osoby oskarżonej. Kolejny z obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu powyższych okoliczności, gdyż podstawę wyroku może stanowić jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży również obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić.

Wbrew zarzutom apelacji w ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw pozwalających uznać, iż Sąd Rejonowy uchybił któremukolwiek ze wskazanych obowiązków związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Stwierdzić bowiem należy, iż sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wnikliwej analizie, a tok rozumowania związany z jego oceną zaprezentował w klarownym, wyczerpującym i przekonującym uzasadnieniu.

Ustosunkowując się już szczegółowo do zarzutów obrony, za chybione uznać należy zarzuty dotyczące obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., 410 i 424 k.p.k.

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dopuścił się zarzucanych mu wyżej uchybień procesowych. Zarzuty te w ocenie Sadu Okręgowego są gołosłowne, nie poparte żadnymi faktami, a okoliczności wskazywane w uzasadnieniu apelacji to jedynie polemika z oceną części materiału dowodowego nie poparta żadnymi rzetelnymi faktami.

Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 4 k.p.k. za bezzasadny. Ustosunkowując się do tego zarzutu, odwołać się należy do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wypowiadał się, jakie muszą zostać spełnione warunki, aby taki zarzut można było uznać za skuteczny. W ocenie Sądu Okręgowego z wielu orzeczeń dotyczących tej materii najlepiej stanowisko Sądu Najwyższego obrazuje postanowienie z 13 maja 2002r. w sprawie VKKN 90/01 (LEX nr 53913). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej lub kasacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak, więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, a to art. 2 § 1 k.p.k., nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji”. W realiach przedmiotowej sprawy odnośnie zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. brak jest w uzasadnieniu apelacji wskazania, w czym przejawiać miałyby się złamanie zasady bezstronności. Co więcej analiza akt sprawy nie daje podstaw do twierdzenia, aby przed wydaniem rozstrzygnięcia sąd był nastawiony w sposób kierunkowy, niekorzystny dla oskarżonego.

W związku z tym biorąc pod uwagę treść zarzutów apelacyjnych i treść uzasadnienia apelacji, należy stwierdzić, że skarżący naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady bezstronności upatruje w dokonaniu niekorzystnej dla niego ocenie dowodów, a w konsekwencji w wydaniu niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia. W związku z tym należy uznać, że apelujący działania Sądu I instancji uznałby za zgodne z zasadą obiektywizmu jedynie w sytuacji, gdyby ten wydał korzystne dla nich rozstrzygnięcie.

Sąd Rejonowy zaś w sposób bardzo dokładny, rzetelny, jednoznaczny bez żadnych wątpliwości dokonał oceny całokształtu materiału dowodowego co ważne wszystkie dowody powiązał ze sobą i całokształt materiału stanowił podstawę do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego czynu.

Za pozbawiony podstaw Sąd Okręgowy uznał również zarzut odnośnie obrazy art. 410 k.p.k., skierowany pod adresem Sądu Rejonowego.

Stwierdzić należy jednoznacznie, iż sąd nie pominął, żadnego dowodu, ani żadnej okoliczności. Naruszenie tego przepisu w żaden sposób nie jest wyrażone w uzasadnieniu orzeczenia. A przypomnieć należy apelującemu kiedy dochodzi do naruszenia zasad określonych w art. 410 k.p.k. W tym miejscu należy przytoczyć orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku w sprawie IV KK 82/13.

„Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego.” Nadto wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 201 roku w sprawie II AKa 64/13 „przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych.”

W świetle powyższego zarzut z art. 410 k.p.k. to tak naprawdę ponownie zarzut dotyczący oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd Okręgowy stwierdza zaś jednoznacznie, że sąd I instancji omówił wszystkie dowody, wskazał którym daje wiarę a którym nie i w całości tę ocenę należy podzielić. Również uzasadnienie spełnia wszelkie wymogi art. 424 k.p.k.. Skarżący z kolei wskazuje, w sposób niepoparty żadnymi racjonalnymi powodami, że zeznania świadka B. są niewiarygodne, świadek D. C., jest osobą chorą psychicznie, a jej mąż nadużywa alkoholu. Fakt, że oskarżony przyznał

się do popełnienia zarzucanego mu czynu kwituje, że wyjaśnienia te niewiele wnoszą do sprawy ze względu na stan jego nietrzeźwości. W chwili jednak składania wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu był trzeźwy. Faktem jest, że pewnych rzeczy oskarżony nie pamiętał, ale to co pamiętał wyjaśnił. Nie budzącymi żadnych wątpliwości były zeznania świadka E. B., tak samo zeznania świadka D. C. do których sąd się ustosunkował.

Kolejnym zarzutem podnoszonym w treści apelacji to błąd w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy uznał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych również za niezasadny. Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zasługuje na uwzględnienie jedynie, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

W realiach przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że do sytuacji takiej nie doszło. Przedstawione w uzasadnieniu Sądu rozumowanie jest prawidłowe, logiczne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. W oparciu o całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a nie jego fragmenty

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.